

Tam, kde je Milka doma Stejně jako v loňském roce i letos vyrazila parta cyklistických nadšenců do skutečných kopců. Letošním cílem nebylo nic menšího než Passo dello Stelvio.

Tento 2 758 m nad mořem položený průsmyk je velmi oblíbenou cyklistickou metou. Nachází se severně od Bormia na italsko-švýcarské hranici. Vedou na něj hned 3 cesty a ani jedna není žádná procházka růžovou zahradou. Ta nejdelší startuje v městečku Prato ve výšce 913 m/nm a po 30 km končí na vrcholu. Jediné odpočinkové úseky představují vnější obvody „tornanti“, což je velmi přesný název pro vracečky.

Aby vůbec mohla být taková 180° zatáčka ve svahu vybudovaná, musí být část oblouku vybudována na betonové mostové konstrukci nad svahem. Na této trase jsou dokonce poctivě očíslované (je jich 48) a u některých je uvedena jejich nadmořská výška. Jsou tací, kterým pohled na zbývajících část trasy nevede dokonce ho vítají. Názor autora je zcela opačný a v určitých stavech je pohled na pořadové číslo a nadmořskou výšku velmi, velmi demoralizující. Tuto variantu jsme si naordinovali hned jako první – po celonoční jízdě autem.

V 7:30 hod jsme vystartovali a po nějakých 3 hodinách stanuli v překvapivě dobré formě na vrcholu. Určitě se projevila poctivá jarní příprava a také to, že většina z nás po loňských zkušenostech ve francouzských průsmycích investovala do techniky a na kopce vyrazila s odpovídajícími převody. Cestou jsme na okolních svazích vídali pasoucí se krávy a koně. Stále nám vrtalo hlavou jak se mohou tak velcí a hmotní tvorové udržet v tak strmých stráních. Nakonec jsme tento otazník vyřešili konstatováním, že mají dvě nohy blíže ke svahu kratší...

Blíže k vrcholu jsme již vídali pouze pištící sviště a ti měli všechny končetiny vyvinuté zcela normálně. Což nás uklidnilo. To, že jsme se na vrcholu potkávali s lyžaři asi nepřekvapí, vždyť kousek od silnice se nalézá ledovec, ale zamrzlé kaluže na silnici? Na vrcholu dostane každý, kdo projeví zájem, osvědčení o zdolání vrcholu.

Po krátké prohlídce a nezbytných fotografiích „valíme“ zpátky do údolí - do tepla. Na vrchu byla opravdu zima. Cestou potkáváme desítky kolegů, kteří vyrazili později a snad stovky motorkářů, pro které je tento průsmyk neméně lákavý. Cesta dolů není také žádná lahůdka. Právě kvůli těm zpropadeným „tornanti“ musí jezdec řídit se dolů stále brzdit. Při sjezdu máme domluveno několik míst kde se sejdeme. Ráfky jsou rozehráté, ale kupodivu méně než jsme čekali. Teprve na posledním úseku to můžeme „rozbalit“ a trochu se provětrat – jedeme sedmdesátkou.

Po příjezdu do výchozího bodu balíme a autem přejíždíme se ubytovat. Máme vyhlédnutý kemp ve vesničce Isolaccia. A tak se „izolace“ stane naším domovem po příští 4 dny.

ELI

{gallery}fotogalery/Stelvio_04{/gallery}

Více na ... [Stelvio 2004](#)
93 fotek, ... 9 MB

